

In glej, pošast jih mnogo zmoti,
Da spejo gledat s prave poti;
A zver pograbi hitro plen,
Od nje ne vrne se noben.

Zamorcev bednih divja lovca,
Nemila sužnikov trgovca,
Ženêta črncev več krdel
Na trg iz Kamovih dežel.

Ženêta dečke, nežne deve,
Može, žene in stare reve.
V verigah se solzé ječeč,
V domovje drago si želeč.

Pa kar zajoče — nežno, milo,
Kot bi dveletno dete bilo:
„Oj dober bo za roba ta!“
Ponj lovca stečeta obá.

A bilo ni to jok otročji —
Pošast oba pograbi v ločji.
Pač róbe kličeta v pomoč,
A brž ju skrrije žrela noč . . .

Zamorci vriščejo radosti,
Ko so sami in ko so prosti;
Verige, jarme razdrobé
In k svojcem spet domu hité.

Še vé zamorec to prigodbo
In tako-le izreka sodbo:
Božanstvo slalo je pošast,
Da Belec nas ne hodi krast.

Hudé sred naše domovine
In krvoločne so zverine;
A krvoločnejše je ni,
Kot kupčevalci so z ljudmi.

Anton Hrišar.

Pred gozdno kapelo.

Kapela gozdna. Tiho vse okrog.
Na steni govori le slika:
Ob smrtni postelji rednika
Stojita žena in Zveličar, Bog.

Kakó bolniku lice je bledó,
Uvela, mokra mu desnica,
Poljublja sólzna jo Devica,
Nebeški Sin mu kaže na nebó.

Jaz, svetu premolčeč, preresen gost
Ta prostor časih si izvolim,
Da tiho pred podobo molim,
Skrbij posvetnih, del težavnih prost.

Kaj dá mi tudi svet, naj dá mi vse?
Neznano spremlja hrepenenje
Človeka tukaj vse življenje,
Izvoru mu ne vé in konca ne.

Mogočni orel se nad zemlje vrt
Ponosno dvigne, varno plove
Čez reke, grade in vrhove,
Na skalo sede truden in potit.

Takó časti vrhove preleti
In preleti bogastva grade,
Užitkov reke in naslade,
Naposled truden človek obsedi.

In kdor na poti smrti se otmè,
Kaj mu ostane za življenje?
Neznano ono hrepenenje;
Izvoru mu ne vé in konca ne.

In vendar ist je konec in izvor:
Ob smrtni postelji rednika
Z levico Bog se ga dotika,
Z desnico kaže isti Bog navzgor.

O pridi v to samoto vsak zemljan,
Skrbij posvetnih, del pozabi!
Vsaj hrepenenje te privabi,
Da bode ti izvor in konec znan!

O pridi hrepenečega srca,
In videl bodeš, da najraje
Pred sliko jokal bi smehljaje,
Ko najdeš konec in izvor — Bogá.

Anton Medved.